

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminică a noua după Rusalii

În această săptămână,
marți:

Adormirea Maicii Domnului

Evangelhia duminicii

Matei XIV, 22-34

(Umblarea pe mare; potolirea furtunii)

22. Și îndată Iisus a silit pe ucenicii să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărâmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

23. Iar dând drumul mulțimilor, s-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo.

24. Iar corabia era la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva.

25. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.

26. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat.

27. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!

28. Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.

29. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus.

30. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!

31. Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

32. Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul.

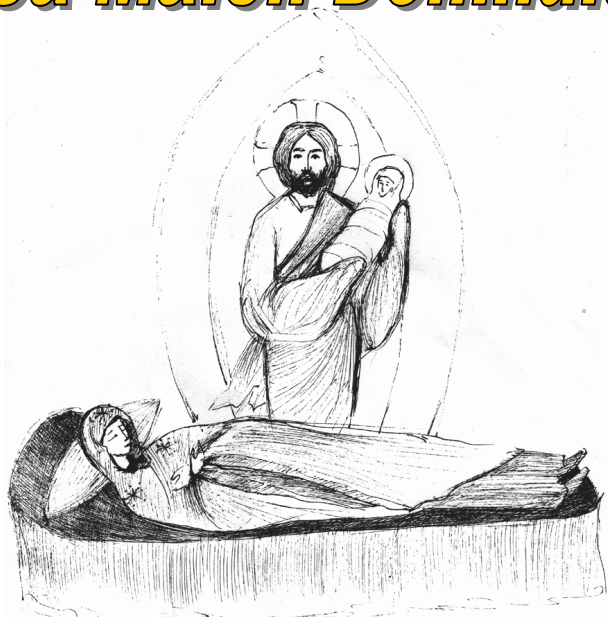
33. Iar cei din corabie I s-au închinat zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.

34. Și, trecând dincolo, au venit în pământul Ghenizaretului.

Întru Naștere fecioria ai păzit,
întru Adormire lumea nu o ai părăsit, de Dumnezeu

Născătoare. Mutate-ai la viață, fiind Maica Vieții și, cu rugăciunile tale, izbăvești din moarte sufletele noastre

Troparul Adormirii Maicii domnului



Grafică realizată de Miruna-Ioana Nicolaev

Din Tâlcuirea Evangheliei - Sfântul Vasile cel Mare

Evlavios lucru și fără de sațiu este pentru un suflet iubitor de Dumnezeu să-și aducă aminte neconținut de Dumnezeu; dar îndrăzneț lucru este a vorbi de cele despre Dumnezeu, pentru că mintea nu se poate urca până la măsura vredniciei Lui, iar cuvântul, la rândul său, exprimă slav cele pe care mintea le concepe. Dacă, deci, mintea noastră este mai prejos de înțelegerea măreției lui Dumnezeu, iar cuvântul este mai prejos și decât mintea, nu este, oare, neapărat trebuință de tăcere, ca nu cumva prin slăbiciunea cuvintelor să punem în primejdie minunea vorbirii despre Dumnezeu?

Dorința de a slăvi pe Dumnezeu este însământată în chip firesc în toți cei înzestrați cu darul vorbirii; dar toți sunt la fel de neputincioși a vorbi după vrednicie despre Dumnezeu. În râvna pentru evlavie ne deosebim unul de altul; dar nimeni nu-i așa de orbit ca să se înșele pe el însuși atât de mult, încât să considere că s-a urcat pe cel mai înalt pisc al înțelegerii lui Dumnezeu, ci, cu cât va părea că propășește în cunoașterea lui cu cât va părea că propășește în cunoașterea lui Dumnezeu, cu atât mai mult va simți neputința lui. Aceasta a simțit-o Avraam; aceasta a simțit-o Moise. Când au putut să vadă pe Dumnezeu, atât cât e cu puțință unui om să-L vadă, mai ales atunci s-au socotit pe ei înșiși o nimica.

Nu renunțăm să ne uităm la cer și să-l privim atât cât putem, deși nu putem străbate cu ochiul locul cuprins între pământ și cer! Tot așa și acum, prin slabe cuvinte, să împlinim credința, iar în tot cuvântul nostru să lăsăm să biruiască măreția firii dumnezeiești. Că nici limbile îngerilor, oricum ar fi ele, nici ale arhanghelilor, unite cu toată firea cea cuvântătoare, nu o vor ajunge decât în mică parte, nu au cum s-o egaleze întru totul.

Pelerin la locuri și momente sfinte

Mănăstirea Văratec

Situată pe șoseaua Tg. Neamț – Piatra Neamț, ramificație dreapta Agapia, apoi din satul Agapia, ramificație stânga 4 km. Față de orașul Târgu Neamț, se află la 12 km sud-vest. Așezământul este construit într-o largă poiană de la poalele dealului Filoru, aflat la nord. La apus, este înalta culme Dealul Hara, acoperită cu păduri umbroase și strabătute de văi tănuite și adânci. Spre sud sunt colinele scunde, acoperite de fânețe, pășuni și pomi, cu deschidere largă spre est pe unde pătrunde lumina și căldura întreaga zi.

Mănăstirea a luat ființă între anii 1781-1785, prin osârdia maicii starețe Olimpiada (fiica unui preot din Iași), la sfatul renumitului stareț Paisie Velicikovski de la mănăstirea Neamț și cu binecuvântarea Mitropolitului Gavriil Calimachi. La început a fost o modestă așezare monahală, cu bisericuță din lemn și mai multe chili. În 1790 locțiitorul de mitropolit, Ambrozie, a mutat călugărițele de la schitul Topolnița la Văratec. Înmulțindu-se numărul viețuitoarelor, domnitorii Alexandru Șuțu, Alexandru Ioan Calimachi și Alexandru Moruzzi acordă mănăstirii numeroase donații și scutiri de taxe. La 10 iunie 1803, Mitropolitul Veniamin Costache, unește mănăstirile Agapia și Văratec. În 1807-1808 stareța Nazaria semna astfel “ Nazaria, schimonahia stărița sfintei mănăstiri Agapia și Văratecul” (fosta stareță și mai înainte a Agapiei, maica Nazaria Brașoveanca a decedat în 1814).

Între 1808-1812, s-a construit pe locul bisericii vechi din lemn, actuala biserică din piatră. A fost sfințită în 1814, după pictarea ei. În 1821, Văratecul a ajuns la un număr de 273 de viețuitoare. A fost pustiită de turci și eteriști. Probabil că numărul mare de călugărițe și buna lor organizare l-au determinat pe domnul Moldovei Mihai Sturza să declare, printr-un hrisov, independența Mănăstirii Văratec în 1839. Incendiul de la 10/11 iunie 1900 a produs mari pagube mănăstirii afectând până și clopotnița. În 1844 s-a zidit în forma ei actuală, biserica Sfântului Ioan Botezătorul, pe locul altei biserici din lemn, care fusese ridicată în 1817, ca lăcaș de cimitir. Construcția din 1844, are ca fondator pe schimonahia Eufrosina Lazu, stareța Mănăstirii Văratec. La umbra zidurilor bisericii, în partea de sud, se află mormântul poetei Veronica Micle (decedată în 1889), semn de odihnă aici se află în cimitir.

Biserica a fost înălțată în 1808 de stareța Olimpiada și părintele Iosif Pustnicul, primii ctitori fiind chiar maicile mănăstirii. Dar marii ctitori au fost doamna Elena Paladi, maica Elisabeta Balș și maica Safta Brâncoveanu, care au dăruit mănăstirii moșii. În ansamblu, construcția bisericii îmbină elementele stilului moldovenesc cu alte influențe arhitectonice pătrunse în Moldova la finele secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea. Biserica este zidită în mijlocul incintei, din piatră de râu și cărămidă, cu ziduri groase de 1 metru, la început cu patru turle, din care două din lemn ars în 1900. Este o clădire mare în formă de cruce, cu spațiul interior împărțit în altar, naos, pronaos și pridvor închis. Catapeteasma din lemn, are șase coloane spiralate, ornamentate cu icoane mari argintate și cu sculptură aplicată. La intrarea în pronaos, pe stânga, odihnesc rămășițele pământești ale schimonahiei Nazaria, prima stareță care a ctitorit actuala biserică, decedată în 1914, iar pe partea dreaptă sunt rămășițele pământești ale lui Iosif Pusnicul, primul duhovnic și ctitor al mănăstirii Văratec decedat pe 15 decembrie 1928. În exterior, lângă absida altarului, sunt mormintele unor călugări mai de seamă și cel al Ecaterinei Balș, soția generalului Theodor Balș și mama Saftai Brâncoveanu.

Pictura bisericii a fost realizată în 1841 și s-a refăcut în 1882 de pictorii Ioan și D. Iliescu. Pictura a fost apoi din nou spălată și întărită de pictorul Arințiu Avachian și ajutoarele sale D. Guriță, G. Popescu, G. Sălăgian, cu binecuvântarea Mitropolitului Moldovei Teoctist cu stăruințele Maicii Pelaghia Amilcar, stareța întregului sobor și cu obolul credincioșilor.

În incintă, s-a organizat un frumos parc cu arbori tuia și arbuști, flori, iarbă și alei din piatră.

În clădirea palat, aflată la 18 m sud de biserică este atelierul Reginei Maria, clădite pe vremea regelui Carol al II-lea, din îndemnul Mitropolitului Pimen, pentru lucrări de broderie bisericească, țesături, cusături naționale lucrate de călugărițe, stareță fiind în acel an (1934) maica Maria. Tot aici este muzeul ce adăpostește colecția cu obiecte religioase care au valoare artistică și istorică. Din 1950 au fost organizate atelierile mănăstirii sub numele de “Cooperativă de Artă Casnică”. În prezent în această mănăstire funcționează secții de croitorie, veșminte și haine preoțești, secție de covoare, pictură bisericească și bricolaj.

Dintre școlile care au funcționat în cadrul mănăstirii trebuie amintite prima școală înființată la 1 septembrie 1803 de Veniamin Costachi la sugestia

lui Alexandru Moruzi, care fost școală monahală de pregătire profesională pentru mai multe abilități și cultură generală pentru călugărițe.

De asemenea de amintit sunt Școala de fete pentru călugărițe deschisă la 18 decembrie 1860 ca filială a școlii primare sătești apoi, Școala de adulte înființată la 1 septembrie 1911 pentru călugărițele care nu au absolvit școala primară satească, cât și Seminarul monahal pentru călugărițe care a funcționat în anii școlari 1948/1949 și 1949/1950.

Biblioteca mănăstirii în 1997 cuprindea 10.000 de volume din care 1.600 manuscrite și tipărituri vechi. Colecția de obiecte bisricești constituie o adevărată comoară de artă și trăiri spirituale.

Anca-Mihaela Fasolă

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” – Galata

Anul 1989 a adus și pentru creștinii din cartierele Galata și Mircea Cel Batrân posibilitatea de a-și împlini o sfântă dorință : aceea de a avea un lăcaș de închinare în preajmă. Prin instalarea, în anul 1990, a preotului Mircea Stoleriu în parohia nou înființată, I.P.S. Daniel a binecuvântat și a creat premisele pentru a se zidi Sfântul Lăcaș.

Biserica poartă hramul “Adormirea Maicii Domnului” și “Cuvioasa Teodora de la Sihla”.

Construcția Bisericii a început încă din acel an, după un proiect care prevedea ca biserica să aibă un demisol, finalizat deja în anul 1996. Începând de atunci, cu binecuvântarea I.P.S. Daniel, aici se oficiază Sfânta Liturghie. Și în parohia Toma Cozma, mai cu seamă la hramurile noastre, au fost organizate colecte pentru a se contribui la construcția bisericii acesteia din cartierul Galata.

Proiectul bisericii a fost astfel întocmit încât noua construcție să ofere posibilități de desfășurare a unei activități pastorale pe măsura cerințelor timpului în care trăim.

Părintele paroh, concomitent cu lucrările de construcție a bisericii a început și o intensă lucrare duhovnicească de zidire a sufletelor credincioșilor. În acest sens a inițiat “Serile de convorbiri spirituale”, în cadrul cărora se face de fapt, o catehizare foarte intensă și eficientă, întrucât credincioșii vin în număr foarte mare (câteva sute), iar alături de preoții slujitori (Pr. Mircea Stoleriu și Pr. Adrian Dinu) sunt invitați și alți vorbitori (Preoți, profesori de la Facultatea de Teologie sau de la alte facultăți ieșene)

Activitatea caritabilă s-a manifestat prin aceea că din 1990 la parohie, în fiecare sâmbătă, se oferă o masă pentru 150 - 200 de oameni și de

asemenea, se duce mâncare acasa la bolnavi. Credincioșii parohiei au fost totdeauna receptivi la necazurile și durerile credincioșilor din zonele sinistrate, trimițând bani și cantități importante de alimente și îmbrăcăminte.

Slujbele religioase sunt înfrumusețate de un cor format din tineri elevi și studenți. Între toate aceste slujbe strălucește în mod deosebit procesiunea din ajunul sărbătorii Adormirii Maicii Domnului, organizată de parohie pe străzile limitrofe bisericii parohiale. Această slujbă a devenit deja tradiție ce antrenează un mare număr de preoți și credincioși din Iași.

În acest moment, construcția bisericii este într-un stadiu avansat. Anul acesta biserica va fi acoperită cu tablă și se va tencui. În continuare, credincioșii parohiei doresc să-și vadă Sfântul Lăcaș terminat, dar aceasta presupune eforturi mari pentru că urmează a se pune ferestrele, a se face pictura, mobilierul și toate celelalte utilități (încălzire, electricitate, apă).

Mircea Stoleriu

Mari personalități din Vechiul și Noul Testament (5)

Luni, 14 august, Biserica Ortodoxă îl pomenește pe **Sfântul Prooroc Miheia**, din Moroșet, o localitate situată la sud-vest de cetatea Ierusalimului, aproape de Gat. Acesta a proorocit în zilele regilor Iotam, Ahaz și Iezechia, toți regi ai lui Iuda: “*Și a fost cuvântul Domnului către Miheia Moroșetul în zilele lui Iotam, Ahaz și Iezechia, regii lui Iuda, despre ceea ce a văzut el asupra Samariei și Ierusalimului*” (Mi. 1; 1).

Fiind contemporan cu profetul Isaia, încadrarea în timp a lui Miheia poate fi făcută cu aproximație în anii 740-686 î.Hr., respectiv perioada regilor sus-menționați.

Dacă Isaia făcea parte din clasa nobiliară și își îndrepta mesajul către treptele superioare ale societății, Miheia aparținea însă clasei țărănești, mesajul său adresându-se celor umiliți ai societății.

Sensibil mereu la suferințele semenilor săi, profetul a protestat adesea împotriva celor care îmbogățindu-se, îi asupreau pe cei săraci, împotriva judecătorilor corupți, împotriva profeților mincinoși sau lacomi. Profetul a fost prin excelență un justițiar, iar Dumnezeu este, în concepția lui, un Dumnezeu al iertării și al milei. De aceea, și din cuprinsul cărții sale, se desprind preocupări pentru problemele religioase și nu politice. Totuși nu a rămas nici el indiferent la cele două evenimente dureroase pentru soarta lui Israel: căderea Samariei în anul 772 – și

ruina definitivă a Regatului de Nord – cât și invadarea regatului de sud de către regele asirian Sanherib, la 701. Se simte în mod permanent solidar cu poporul său, a cărui soartă nu-l poate lăsa insensibil.

El i-a avertizat pe cei care în mod nedrept îi deposedaseră pe alții de proprietățile lor, în sensul că Dumnezeu avea să-i pedepsească. Totodată a profețit condamnarea căpeteniilor lui Israel și distrugerea Ierusalimului. În acest sens, se pot realiza diverse analogii ale acestui profet cu Amos, Osea și Isaia, sub aspectul convingerii că Dumnezeu va folosi, la timpul știut numai de El, o națiune păgână prin care va pedepsi poporul care se făcuse vinovat de neascultare și idolatrie.

Miheia a proorocit jaful și crimele pe care avea să le comită regele Salmanasar al V-lea al Asiriei, rege care a distrus Samaria, capitala lui Israel, ducând la ruperea regatului (Mi. 1; 6-8). Desfrânarea este o metaforă a infidelității față de legământul cu Dumnezeu, infidelitate pe care Dumnezeu o va pedepsi cu asprime.

La un secol după moartea profetului, oamenii încă își mai aduceau aminte de cuvintele sale privind căderea Sionului și soarta regelui Iuda.

De asemenea, profetul era foarte mânios pe religia depravată a Canaanului și, prin urmare, pe întreaga corupție care domina societatea. Un loc de seamă în profețiile sale îl ocupă tocmai muștrările împotriva unor păcate mari ca minciuna, trădarea, nedreptatea, lăcomia etc., denunțând exploatarea celor săraci, care adesea sunt victimele celor bogăți și înstăriți (2, 1-2; 3, 1-4). El a evidențiat că dezordinea publică și falsificarea sentimentului religios se datorează, de asemenea, lăcomiei falșilor profeți și preoți, al căror sentiment religios se reduce la simple practici exterioare. De aceea zice: *“Ți s-a arătat, omule, ce este bine: să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău”* (6, 8). În acest sens, el aprecia că poporului nu-i mai era nimic de ajutor, afară de judecata Domnului. Era necesar însă ca toți idoli, toate Așerele, împreună cu o întreagă societate coruptă să fie smulse din rădăcini. Astfel, într-o viziune clară, profetul vede nimicirea Ierusalimului, rușinea captivității unui popor ales, care fusese mândru între popoare înainte de cădere și robie.

Restaurarea va fi marcată de o nouă religie universală, într-un Ierusalim nou, profețind credința creștină care avea să vină prin Hristos. Astfel un loc de frunte în Cartea profetului îl ocupă proorocia așteptării și a nașterii lui Mesia în Betleemul Iudeii. Aceasta este o profeție clară și sigură, precum toate celelalte profeții (Mi. 5, 1-3). Astfel, prin nașterea

Mântuitorului, Betleemul va deveni celebru în toată lumea. Această clarviziune l-a făcut pe proorocul Miheia un clasic al proorociei mesianice. El a demonstrat că harul mântuitor al lui Dumnezeu nu putea fi câștigat nici prin jertfe pompoase, nici prin forme și ritualuri sofisticate, ci doar printr-o purificare morală și politică, adică atunci când vor dispărea toate formele idolatriei.

Proorocul Miheia, ca de altfel toți cei dreți ai casei lui Israel, a reproșat faima tristă a nelegiuitorilor regi Omri și Ahab, cei care au introdus stâlpi și Așare (idoli) în tot regatul lui Israel, stricând rânduielile cele vechi și sănătoase prin cele ale idolatriei.

Vasilica Onofrei

Cu respect vă aducem la cunoștință faptul că, datorită numărului mare al cititorilor bibliotecii parohiale, a varietății preferințelor și solicitărilor acestora, dorim să îmbogățim numărul publicațiilor noastre cu altele noi. În acest scop, apelăm la bunăvoința dv. și generozitatea creștină, așteptând **donății în cărți sau sprijin financiar** pentru a reuși să ne bucurăm și pentru această împlinire.

Vă mulțumim pentru înțelegere și receptivitate, având totodată convingerea că nimic din ceea ce facem pentru Dumnezeu nu rămâne fără răspuns !

Detalii și informații puteți obține apelând Oficiul parohial sau Secretarul de redacție, care va stă la dispoziție în fiecare duminică, după Sfânta Liturghie.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844
Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank